

תפ (חיפה) 65739-06-25 - מדינת ישראל נ' רמי מושנוב (עציר)

ת"פ (חיפה) 65739-06-25 - מדינת ישראל נ' רמי מושנוב מחוזי חיפה

ת"פ (חיפה) 65739-06-25

מדינת ישראל

נגד

רמי מושנוב (עציר)

בית המשפט המחוזי בחיפה

[31.12.2025]

כב' הנשיא, השופט אבי לוי

גזר דין

כללי

הנאשם, רמי מושנוב, הורשע ביום 22.10.25, על סמך הודאתו במסגרת הסדר טיעון, בעבירות שנכללו בכתב-אישום מתוקן שהוגש נגדו, ואשר עניינם: עבירת סחיטה באיומים - בניגוד לסעיף 428 רישא לחוק העונשין, התשל"ז-1977 (להלן: "חוק העונשין" או "החוק"), ועבירת החזקת סכין - בניגוד לסעיף 186 לחוק. יצוין, כי הסדר הטיעון כאמור, לא כלל הסכמות בדבר עונשו של הנאשם.

עובדות כתב-האישום המתוקן

במועד הרלוונטי לאישום, עבדו ל"ו-נ' כמוכרות בחנות "יילו", בתחנת דלק "פז יסמין", בבנימינה. בתאריך 21.6.25, בשעה 14:30 לערך, הגיע הנאשם לתחנת הדלק כשהוא אוחז בסכין בעלת להב באורך 16 ס"מ, וארב מחוץ לחנות עד שאחרון הלקוחות יצא ממנה. כעבור מספר דקות, יצא לקוח מהחנות, ושתי המוכרות נותרו בה לבדן. בהמשך לכך, נכנס הנאשם לחנות, כשהסכין בידו הימנית, וניגש לאזור הקופות, כשבאותה עת עמדה שם ל". הנאשם, פתח את המחיצה המפרידה, נכנס לאזור הקופות, והתקרב לעברה של ל", תוך שהוא מנופף לעברה בסכין. בהמשך, איים הנאשם על ל" בכך שאמר לה: "אל תתני לי לפגוע בך", ודרש כי שתקשר למשטרה. בשל החשש של ל" מפני הנאשם, היא פנתה ל-נ' וביקשה ממנה להזעיק את כוחות משטרה. הנאשם מצדו, המשיך לאיים על ל" בפגיעה בגופה, בכך שנופף בסכין, תוך שהוא אומר לה כי הוא יפגע בה אם לא תענה לדרישותיו. הנאשם הוסיף ואמר, כי הסתבך עם עבריינים והוא זקוק לסך של 2,000 ₪, אותם דרש לקבל מהמוכרת או שתתקשר למשטרה. בתגובה, הסבירה ל' לנאשם כי היא הכניסה את הכספים לתוך כספת, וכי אין בקופה כסף. חרף זאת, הנאשם לא חדל ממעשיו, המשיך לאיים על ל" באמצעות הסכין שהחזיק, ודרש שתיתן לו את הכסף או שתתקשר למשטרה. במשך דקות ארוכות, הטיל הנאשם את אימתו על ל", הלם בקופה באמצעות הסכין, חזר ואמר ל-ל' שיפגע בה אם לא תמלא אחר דרישותיו. בהמשך לאמור, בשעה 14:33, התקשרה ל' למשטרה והזעיקה למקום שוטרים. מספר דקות לאחר מכן, בשעה 14:38, הגיעו שוטרים לחנות, שכנעו את הנאשם להניח את הסכין ועצרו אותו במקום.

הראיות לעניין העונש

המאשימה

מטעמה של המאשימה, הוגשו המסמכים הבאים בעניינו של הנאשם -

תדפיס מידע פלילי (סומן טעת/1), ממנו עולה, כי זקופות לחובתו של הנאשם שתי הרשעות קודמות: הרשעה אחת, משנת 2021, אשר עניינה עבירת סיכון חיי אדם בנתיב תחבורה, לצד עבירת יידוי חפץ או אבן לעבר רכב במטרה לפגוע בו - הרשעה שבגינה הוטלו עליו 18 חודשי מאסר בפועל, לצד ענישה נלווית; הרשעה שנייה, משנת 2019, אשר עניינה עבירת החזקת סכין או אגרופן שלא כדין - הרשעה שבגינה הוטלו עליו 14 ימי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה.

רשימת כליות (סומן טעת/2), ממנו עולה, כי הנאשם ריצה בעברו שני מאסרים, כאמור לעיל.

ההגנה

בא-כוחו המלומד של הנאשם, עו"ד דן גלעד (מטעם הסנגוריה הציבורית), הגיש לעיוני "מזכר" מתוך תיק החקירה נשוא תיק זה (סומן טעה/1), מסמך המפרט חלק מהשיחות שקיים הנאשם עם המתלוננת ל', בעת האירוע. הטיעונים לעניין העונש

המאשימה

בא-כוחה המלומד של המאשימה, עו"ד אמיר אליאל, השמיע את טיעוני המאשימה לעניין עונשו של הנאשם בעל-פה, במסגרת הדיון; בטיעוניו, עמד הפרקליט על הערכים המוגנים שנפגעו. כמו כן, עמד על הנסיבות המחמירות הקשורות בביצוע העבירות: התכנון שקדם לביצוע העבירות, לנוכח ההצטיידות בנשק קר מסוג סכין, ולנוכח המארב שביצע הנאשם לחנות עד ליציאת אחרון הלקוחות; חומרת המעשים, לנוכח העובדה כי נמצאו בחנות שתי עובדות, לבדן, ולנוכח האיומים מצד הנאשם על אחת מהן, הן בסכין הן באמירותיו, שיפגע בה אם לא תענה לדרישותיו. צוין, כי האירוע בנסיבותיו מגלם עבירת ניסיון שוד, ויש לתת לכך את הדעת, הן לעניין החומרה והן לעניין ההקלה שנעשתה עם הנאשם בנוגע לסעיף האישום שיוחס לו. הודגש, כי מדובר בעסק שהינו מועד לעבירות דומות ומשכך יש ליחס למקרה זה חומרה יתרה, גם בהתאם לפסיקה הנוהגת; חלקו של הנאשם בביצוע העבירות שהינו מלא, ומכאן שגם אחריותו המוחלטת; את גילו של הנאשם בעת אירוע, אשר עמד על כ-41 שנים; יכולתו של הנאשם להבין את הפסול שבמעשיו; השלכות האירוע על העובדות בחנות, כאשר ניסיון החיים והשכל הישר מעידים על כך שהאירוע יכול היה להתפתח לכדי תוצאה חמורה, שכוללת גם פגיעה גופנית ואף חמור מכך; והרקע לביצוע המעשים.

הפרקליט בטיעוניו, ציין פסיקה המתאימה לשיטתו לנסיבות המקרה, ועמד על כך, שהמקרה דכאן, מצריך קביעת מתחם מחמיר יותר וכן תוצאה עונשית מחמירה יותר, מהפסיקה שצוינה על-ידו. לסיכום, עתר הפרקליט למתחם עונש שני בין 24 - 48 חודשי מאסר בפועל.

בבחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, ציין הפרקליט, את הודאתו של הנאשם במיוחס לו במסגרת הסדר הטיעון; את עברו הפלילי הקודם, אשר כולל שני מאסרים בפועל (כש אחד מהם לתקופה ממושכת); ואת הצורך בהרתעה בעבירות מסוג זה.

לאור זאת, ביקש הפרקליט למקם את עונשו של הנאשם ברף האמצעי של המתחם אליו עתר. כמו כן, התבקשתי להטיל על הנאשם עונש מאסר על-תנאי ארוך ומרתיע, לצד פיצוי כספי לטובת נפגעות העבירה. ההגנה

הסנגור, הגיש את טיעוני ההגנה לעניין העונש בכתב (סומנו טעה/2), והוסיף עליהם בעל-פה, במסגרת הדיון; במסגרת טיעוניו, טען הסנגור כי יש לראות במעשים "אירוע אחד", שלא ניתן להפריד בין חלקיו - הן מבחינה כרונולוגית, הן מבחינה לוגית, לנוכח העובדה כי העבירות בוצעו ברצף אחד, תוך פרק זמן קצר מאוד. נטען, כי הלכה למעשה, עבירת החזקת הסכין נבלעת בתוך עבירת הסחיטה. אשר על כן, התבקשתי לקבוע בעניינו של הנאשם מתחם עונש אחד.

בנוגע לנסיבות הקשורות בביצוע העבירות, טען הסנגור, כי המקרה דנן לא כלל תכנון מוקדם; נטען, לעניין הסיבות שהביאו את הנאשם לכדי ביצוע העבירות, כי הן בוצעו על רקע מצוקה אישית קשה מאוד בה היה נתון הנאשם, וכי מדובר במעין "זעקה לעזרה", בשל אותה מצוקה. הודגש, כי המעשים לא בוצעו על רקע עברייני לשם בצע כסף, וגם לא מתוך כוונה להטיל אימה על הקורבן; עוד נטען, כי לא מדובר בסחיטה מתמשכת וגם לא בסכומי כסף גדולים שהתבקשו; נטען בנוסף, כי מדובר במקרה חריג ביותר, בו הנאשם ביקש מהמתלוננת, בעת האירוע, להזמין למקום כוחות משטרה וביקש למעשה להיעצר. הודגש, כי עיקר דרישתו של הנאשם באירוע הייתה הזמנת המשטרה למקום, במטרה להימצא תחת הגנה משטרתית. לנוכח כל האמור, עמד הסנגור על כך שמדובר בפגיעה בערכים המוגנים המצויה ברף הנמוך; הודגש בנוסף, כי ביצועה של עבירת הסחיטה באיומים לא "הניבה פירות" לנאשם, ומשכך מיוחסת לו החלופה המקלה יותר, בהתאם לרישה הסעיף; בבחינת הנזק, נטען כי מדובר באי-נוחות בלבד לעובדות החנות, וכי למעשה, לא נגרמה פגיעה בגוף.

בהמשך לאמור, סקר הסנגור בטיעוניו, פסיקה המתאימה לנסיבות המקרה. כמו כן, עתר לקביעת מתחם עונש, שנע בין עונש מאסר על-תנאי (לצד ענישה נלווית), ועד לעונש מאסר לריצוי בפועל לתקופה קצרה שארכה עד 10 חודשים.

בבחינת הנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, ציין הסנגור, כי הנאשם שיתף פעולה עם רשויות החוק כבר בהזדמנות הראשונה; עוד ציין, כי הנאשם הודה באשמה, בהתאם לעובדות כתב-האישום המתוקן והורשע על סמך הודאתו. הודגש, כי הנאשם לקח אחריות מלאה על מעשיו, לצד הבעת חרטה עליהם; עוד צוין, כי מדובר בנאשם יליד 1983, רווק ללא ילדים; נטען, כי לנאשם נסיבות חיים קשות, אשר יש להן השפעה על כך שביצע את העבירות בתיק דנן. פורט, כי לנאשם קרובת משפחה הסובלת ממחלה קשה. עוד פורט, כי הנאשם נותר ללא עבודה בתקופת מגפת הקורונה, ומאז החלה התדרדרות במצבו; צוין גם, כי הנאשם עצור באופן ממשי במסגרת תיק זה, החל מיום 21.6.25. לנוכח המפורט לעיל, ביקש הסנגור למקם את עונשו של הנאשם בתחתית המתחם אליו עתר, ולהסתפק בתקופת המעצר שריצה עד כה, לצד הטלת עונש מאסר על-תנאי. דברו האחרון של הנאשם

הנאשם פנה לבית-המשפט - הביע חרטה על מעשיו והתנצל עליהם. כמו כן, מסר הנאשם כי הוא מצטער על האירוע כאמור, לוקח עליו אחריות וגם את האשמה.

דין והכרעה

העבירות בהן הורשע הנאשם הן חמורות, לנוכח העובדה כי הן פוגעות, ככלל, בשגרת חייהם של נפגעי העבירה - פגיעה הבאה לידי ביטוי במישורים שונים; לפיכך, על בתי-המשפט מוטלת החובה להוקיע מעשים אלה כדי לשרשם מן החברה. בית-המשפט העליון, נתן דעתו ביחס לעבירות אלה, כפי שהדברים השתקפו ב-עפ"ג 23486-12-24 מדינת ישראל נ' דחלה (ניתן ביום 20.2.25), בפסקה 10:

"בית משפט זה שב ומתריע השכם והערב על חומרתן ונפיצותן של עבירות האיומים ועבירות הסחיטה באיומים, שלדאבוננו הפכו למכת מדינה. התמודדות עם עבריינות מסוג זה מחייבת הטלת עונשי מאסר ממושכים מאחורי סורג ובריח. העבירות בהן עסקינן, מערערות את מהלך החיים התקין של קורבנותיהן, גורמות להם לחוות מצוקה, השפלה ופחד, ואף מסבות להם נזקים רבים במישור הכלכלי והנפשי (ע"פ 2658/24 מחאמיד נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (9.1.2025))..." [ההדגשה אינה במקור]

ככלל, בעת ביצוע מלאכת הענישה, העיקרון המנחה שנקבע במסגרת תורת הבניית שיקול-הדעת השיפוטי, הוא עקרון ההלימה: משמע, שימור יחס הולם בין חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ומידת אשמו של הנאשם ובין סוג העונש המוטל עליו ומידתו. על מנת לשמר יחס זה, עובר לקביעת העונש יש לשרטט מתחם עונש הולם, תוך התחשבות בערכים החברתיים שנפגעו, במידת הפגיעה בהם, במדיניות הענישה הנוהגת ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירות. מכאן, לאחר קביעת המתחם, וככל שבית-המשפט לא מצא לנכון לסטות הימנו מטעמים של שיקולי שיקום או של הגנה על הציבור, ייקבע העונש המתאים לנאשם, בשים לב לנסיבותיו האישיות ולנתונים נוספים, שאינם קשורים בביצוע העבירות.

למעשה, אין חולק בין הצדדים, כי העבירות אותן ביצע הנאשם מהוות "אירוע אחד", שכן שני הצדדים עתרו בטיעוניהם לקביעת מתחם עונש אחד בעניינו; ואכן, מתקיים לענייננו אותו 'קשר הדוק' בין שתי העבירות - הן התרחשו כחלק מפעילות עבריינית אחת, שתכליתה לאיים על המוכרות בחנות באמצעות נשק קר, וזאת במטרה לקבל מהן כספים השייכים לעסק, כאמור בכתב-האישום המתוקן [לעניין מבחן ה-'קשר הדוק' ראו: ע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל, מפי כב' השופטת ברק-ארז (ניתן ביום 29.10.14); ע"פ 9308/12 עיסא נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 30.7.15)]. משכך, ייקבע מתחם עונש אחד הולם לכלל המעשים, בהתאם לסעיף 40(א) לחוק העונשין. יודגש, כי בגזירת העונש יישמר היחס ההולם בין חומרת מכלול המעשים ומידת אשמו של הנאשם, לבין תקופת המאסר שיהא עליו לרצות, לפי סעיף 40(ג) לחוק.

הערכים המוגנים בהם פגע הנאשם במעשיו, הם כדלקמן: בביצועה של עבירת הסחיטה באיומים - הוא פגע בזכותו של נפגעות העבירה לנהל את שגרת חייהן ועבודתן באין מפריע. לנוכח העובדה, כי נפגעות העבירה חשו מאוימות, ונאלצו להזעיק את המשטרה למקום, מדובר בפגיעה ברף הגבוה; לעניין ביצועה של עבירת החזקת הסכין - אציין, כי מדובר בפגיעה בזכותן של העובדות לביטחון אישי, לשלמות גופן וחייהן, ברף הבינוני, לנוכח הפוטנציאל הגלום במעשיו של הנאשם, לפגיעה בחיי אדם.

לעניין מדיניות הענישה הנוהגת בעבירות הנדונות בתיק זה - סקרתי פסיקה רחבה העוסקת בעבירות אלה. יצוין, כי עבירות אלה נדונות, כלל, בבתי-משפט השלום, והן נדונות בבתי-משפט המחוזיים ובעליון כערכאות ערעור.

בנוגע לעבירה שעניינה סחיטה באיומים למדתי, כי עבירה זו מבוצעת בדרך-כלל, על רקע כלכלי שעניינו דרישת חוב כספי או דמי חסות מצד ארגוני פשיעה, ובמקרים אחרים, מבוצעת על רקע קשר אינטימי (בשונה מהמקרה שלפנינו). עוד למדתי, כי קיים מנעד רחב של עונשים, בהתאם לעובדות והנסיבות הספציפיות של כל מקרה ומקרה. ראו, למשל:

עפ"ג (מחוזי חיפה) 52800-05-24 מדינת ישראל נ' ח'ג'אזי (ניתן ביום 16.7.24), שדן בעניינו של משיב אשר הורשע בבית-משפט שלום, בביצועה של עבירת סחיטה באיומים, בניגוד לסעיף 428 רישא לחוק. באותו מקרה, איים המשיב על אביו ועל דודו בפגיעה בגופם, ברכושם ובפרנסתם, על מנת להפחידם ולהניעם לשלם לו מיליון ש"ח. בית-משפט קמא קבע כי מתחם העונש ההולם בעניינו של המשיב נע בין 9 ל-24 חודשי מאסר בפועל. לנוכח, עברו הפלילי הנקי של הנאשם, גילו הצעיר והבעת החרטה, גזר בית-המשפט על המשיב 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות, לצד ענישה נלווית. המדינה הגישה ערעורה לבית-המשפט המחוזי על קולת העונש, ערעור אשר נדחה.

במסגרתו של ת"פ (שלום חיפה) 49575-03-24 מדינת ישראל נ' דרוויש (נבו 10.7.2024) הורשע הנאשם, על סמך הודאתו, בביצועה של עבירת סחיטה באיומים בניגוד לסעיף 428 רישא לחוק. זאת, לאחר שאיים הנאשם על בעל מלון, לשלם לו כספים בסך ₪ 50,000. באותו מקרה, האיום נעשה באמצעות הודעות ושיחות טלפוניות. נקבע, כי מתחם העונש ההולם נע בין 10 ל-24 חודשי מאסר בפועל, והוטלו על הנאשם 11 חודשי מאסר בפועל, לצד מאסר מותנה וקנס כספי.

ראו גם: ת"פ (שלום נצרת) 34639-06-20 מדינת ישראל נ' אבו שנדי (ניתן ביום 12.7.21), שם דובר בשני נאשמים, אשר הגיעו בצוותא לאתר בניה, ודרשו מהמתלוננים לשלם להם כסף עבור שמירה על המקום. המתלוננים בתגובה, ביקשו מהנאשמים לעזוב את המקום, ובהמשך, הנאשמים שבו למקום עם חפץ שנחזה להיות אקדח ועם לום, ואיימו על המתלוננים כי הם עוד יסבלו. בית-המשפט הרשיע את הנאשמים בעבירות של סחיטה באיומים והפרעה לשוטרי במילוי תפקידו, וקבע כי מתחם העונש ההולם נע בין 10 ל-24 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם שמספרו בתיק 1 הוטלו 12 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית, ועל הנאשם במספרו בתיק 2 הוטלו 11 חודשי מאסר בפועל לצד ענישה נלווית.

ראו, בנוסף: ע"פ 88/23 סבג נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 13.6.23) - במסגרתו נדחה ערעורו של מי שהושתו עליו 9 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בגין ביצוע עבירה שעניינה סחיטה באיומים, בניגוד לסעיף 428 רישא לחוק; ע"פ 18/20 זועבי נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 20.8.20) - במסגרתו נדחה ערעורו של מי שהושתו עליו 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בגין ביצוע עבירה שעניינה סחיטה באיומים, בניגוד לסעיף 428 רישא לחוק; ת"פ (מחוזי ים) 57399-03-23 מדינת ישראל נ' טוויל (ניתן ביום 5.6.25) - במסגרתו הוטלו על הנאשם 9 חודשי מאסר לריצוי בעבודות שירות. בנוסף לכך, אתן את הדעת גם לעבירה שעניינה החזקת סכין, ולעובדה כי הסכין שימשה את הנאשם בביצוע עבירת הסחיטה באיומים; אציין, כי עיינתי בפסיקה רחבה העוסקת בעבירה הנ"ל. עוד אציין, כי בית המשפט העליון ב-ע"פ 7682/18 עלקם נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 4.4.19), נתן דעתו בכל הנוגע לעבירה זו: "בית משפט זה נדרש פעמים רבות - רבות מדי - להיקפה ולנזקיה של תופעת ה'סכינאות'. ההצטיידות בסכינים, בין להגנה עצמית, בין לתכלית אחרת, מהווה 'מכפיל כוח' שיוצר פוטנציאל לנזק משמעותי עצום ורב...". בבואי לגבש את מתחם העונש ההולם, אתן את הדעת לאותן נסיבות הקשורות בביצוע העבירות, זאת בהתאם לסעיף 40ט(א) לחוק העונשין:

כמפורט, הנאשם ביצע את העבירות כמבצע בלעדי, ומשכך אחריותו למעשים היא בלעדית; בהיבט התכנון, יצוין כי הנאשם הצטייד בסכין מבעוד מועד, וכן בחן את השטח, בטרם ביצע את עבירת הסחיטה באיומים בחנות; כאמור, מדובר בשתי נפגעות עבירה, שנכחו בגפן באירוע, מתחילתו ועד סופו; כאמור, הנאשם הטיל מורא כלפי המתלוננות למשך דקות ארוכות, באמצעות הסכין שהחזיק, וכן באמצעות דרישותיו החוזרות והנשנות, וגם בכך, שהלם בקופה באמצעות הסכין. בנסיבות ביצועה של עבירה זו, תחושת הביטחון של נפגעות העבירה נפגעה באופן ממשי, אף אם לא נגרם נזק לגוף או לרכוש. אדגיש, כי בעניינה של ל', הפגיעה בתחושת הביטחון האישית היא מהותית יותר, לאור זאת שהנאשם איים עליה באופן ישיר וממושך, והיא נאלצה לנהל עמו דין ודברים עד להגעתם של השוטרים (כפי שגם ניתן להתרשם מהמזכר שהוגש לפניי וסומן טעה/1); כאמור, הנאשם נעצר בו במקום; הנאשם הבין את מעשיו, ואת הפסול בהם; הנאשם יכול היה, וצריך היה, להימנע מעשיית המעשים; וידגש, כי אין הצדקה למעשיו של הנאשם. יחד עם זאת, התנהגותו של הנאשם מלמדת על מצוקה קשה בה היה שרוי הנאשם בעת האירוע, על הסנסות מצדו, ועל העדר החלטה מוגמרת לבצע עבירת שוד; נסיבה זו, גם היא נלקחת בחשבון במכלול נסיבות המקרה דנן. לאור המקובץ, סבור אני כי יש לקבוע מתחם עונש הולם הנע בין 9 - 18 חודשי מאסר לריצוי בפועל, זאת לצד עונשים נלווים.

משנקבע מתחם הענישה, בשלה השעה להגדיר את העונש המדויק שיוצב בתוככי מתחם הענישה, תוך התחשבות באותן נסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירות, זאת לפי סעיף 40 יא לחוק העונשין: לזכותו של הנאשם ייאמר, כי הוא נטל אחריות על מעשיו כבר בהזדמנות הראשונה; יש לזקוף לזכותו את החיסכון בזמן השיפוטי היקר, הנגזר מהודאתו ומההגעה להסדר הטיעון; כאמור, הנאשם הביע חרטה על מעשיו והתנצל עליהם; כמפורט, הנאשם בעל עבר פלילי קודם (בגינו אף ריצה בעברו עונשי מאסר בפועל). כאמור, הרשעתו של הנאשם משנת 2019 עניינה בעבירת החזקת סכין או אגרופן, בדומה לעבירה המיוחסת לו בתיק דכאן; לא נעלמו מעיניי, נסיבותיו האישיות של הנאשם (אשר פורטו בטיעוני ההגנה); עוד לקחתי בחשבון, את העובדה כי הנאשם עצור באופן ממשי מיום האירוע, 21.6.25, ועד לתום ההליכים המשפטיים נגדו. בנוסף, נוכח התנהגותו המסוכנת של הנאשם, סברתי כי בהחלט יש מקום להכליל בגדרי מתחמי הענישה את השיקול שעניינו בהרתעת הרבים (בהתאם לסעיף 40 לחוק); תוך העברת מסר לציבור הרחב שהתנהגות דומה שכזו אינה מקובלת במחוזותינו.

לאחר ששקלתי את כל השיקולים הרלוונטיים לכך, מצאתי להטיל על הנאשם, עונשים כדלקמן:

(א) 12 חודשי מאסר לריצוי בפועל, בניכוי ימי מעצרו.

(ב) 6 חודשי מאסר על-תנאי, שלא יעבור במשך שלוש שנים מיום שחרורו ממאסר, עבירה מסוג פשע, שיש בה יסוד של איום או אלימות.

(ג) פיצויים כספיים לטובת שתי נפגעות העבירה בסך-כולל של 3,000 ₪; סכום הפיצויים יחולק בין שתי נפגעות העבירה, באופן הבא: סך של 2,000 ₪ יועברו לטובת נפגעת העבירה שכינויה בתיק ל', וסך של 1,000 ₪ יועברו לטובת נפגעת העבירה שכינויה בתיק נ'.

הפיצויים ישולמו ב-3 תשלומים חודשיים שווים ורצופים, החל ביום 1.3.26 ויועברו לידי נפגעות העבירה לפי פרטים עדכניים שיימסרו בידי המאשימה למזכירות. אי-תשלום אחד מן התשלומים במועד יעמיד את יתרת הפיצוי לפירעון מיידי.

זכות ערעור כחוק.

ניתן היום, י"א טבת תשפ"ו, 31 דצמבר 2025, במעמד הצדדים.